

LÁMPÁS

Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? (Zsolt 27,1)
Tatabánya és környéke evangélikusságának lapja – VIII. évfolyam 2. szám 2009. nyár

Születésnapomra

A napokban belenéztem a naptárba, bár ne néztem volna bele... Csodálkozva állapítottam meg, hogy elértem a 80. születésnapomat! Ez kissé meghökkenített. Én még nem érzem magam 80 évesnek. De a tények tények maradnak, és ezt el kell fogadni.

Kedves Testvéreim!

Mondanivalómat egy idézettel kezdem, talán valaki ismeri is: *Hála Istennek este van megint, ma is egy nappal fogyott az emberi kín.*

Futnak az évek felettünk: első évek a gyermekkor, a második ciklus a felnőttkor, a harmadik a nyugdíjas évek. Hát itt tartok most én. Bizony nem mindenkinek adatik meg ilyen hosszú élet. Idéznék egy igét: „Kegyelemből tartattok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2,8)

Családi körben is megünnepeltük a születésnapomat. Akkor is, most is elmondok Mécs László verséből egy szakaszt:

*Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiás-mutató különös csillagok
csak az anyám tudta,
hogy királyfi vagyok.
A többiek láttak egy síró porontyot
de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot
mintha babusgatná a szép napkorongot.
Maga adta nékem édessége tejét
úgy ajándékozta anyasága tejét
hogy egyszer földnek
bennem kedve teljék.
Isten tudja, honnan, palástot kerített
aranyos palástot vállamra terített
fejem fölé égszín mosolygást derített.*

A fenti bevezetőben jelzett alkalomból gyülekezetünk közössége nevében köszöntjük Pali bácsit az alábbi igével:

„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnének. Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vígadjunk és örüljünk egész életünkben! Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgálidon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!”

(Zsolt 90,10.14-17)

A képen: Bánszky Pál felügyelő, lelkésziktatás, Jókai Iskola tornacsarnok, 2005.

Eddig az idézet. Ez egy nagy bánatom: miért nem tudja úgy látni a sok ember egymást, ahogy az anyjuk tudja látni őket?

Az én életemről egy regényt lehetne írni. Ezért megpróbálom röviden az önéletrajzomat leírni. Budapesten születtem. Szüleim hosszú betegsége miatt elhelyeztek a Protestáns Intézetbe. Ma Evangélikus Kollégiumként működik. Ott nevelkedtem, növekedtem testben és lélekben. Minden vasárnap és ünnepen a Fasori templomba jártunk. Ott is konfirmáltam. Még ma is tudom a konfirmáción tanult éneket:

*Ma újra hűséget fogadok, Jézus, a
keresztységre:
hogy szent hitemben megmaradok, s
nevelkedem a keresztségben.
Szentlelkedet buzgón kérem, legyen
mindvégig hű vezérem.*

Majd érettségi után technikumot végeztem, és mint műszaki rajzoló dolgoztam egy gyárban. Budapesten 25 évig éltem, majd lejöttem Tatabányára, és azóta itt élek. Itt is nősültem meg. A helyi evangélikus gyülekezetet hamar felkerestem. A templomban sok testvéremmel megismerkedtem, és rövid idő alatt befogadtak. A Bánki Donát iskolában dolgoztam 25 évig. Onnan is mentem nyugdíjba. A gyülekezetnek 25 évig voltam felügyelője.

Köszönöm Istennek, hogy „sok baj között erőm volt és örömöm”, ahogy egy szép énekünk mondja. A jövőmet is Istenre bízom. Nekem már minden nap ajándék. Már jóval, 20 évvel túléltem szüleim életét.

Ezzel be is fejezem visszaemlékezésem. Köszönöm, hogy meghallgattatok.

Bánszky Pali

Út a konfirmációig, avagy megtérésem története

Szeretném a „történetemet” azoknak a Testvéreimnek ajánlani, akik aggódva figyelik gyermekeiket és szeretteiket (akárcsak én). Imádkoznak folyamatosan értük, a megtérésükért, és látszólag állnak a dolgok, nem történik semmi.

Hiszem és tudom, hogy bármikor jöhet egy esemény, egy ember, egy írás vagy bármi, és egyszer csak megváltozik az életük. Lehet, hogy nem azonnal, lehet, hogy még hosszú évek kelljenek hozzá, de lassan és biztosan bekövetkezik a teljes átváltozás: az újjászületés Jézusban.

Úgy gondoltam mindig, hogy Isten nagyon fontos az életemben, és valóban voltak olyan pillanatok, így utólag visszatekintve, hogy igen közel jártam Hozzá, de nem Vele. Amikor gyerekkoromban kezeimet szét-tárva a széllel szállni tanultam, amikor bizonytalan léptekkel a vízen járni akartam, amikor a katolikus barátnőmmel reggel 7-re misére mentünk, amikor szüleim erős csodálkozása mellett hittanra jártam egy ideig, amikor gimnáziumban osztálytársaimmal a bibliakört látogattam, és utoljára talán kisfiam, Kristóf születésekor, amit folyamatos imádságban töltöttem. Fontos volt az is, hogy Kristófot minél előbb megkereszteljék, és biztonságban élhessen Isten által ebben a világban.

Az igazi változás azonban csak 2006. szeptemberében kezdődött az életemben, egy római utazás során. (Milyen hosszútávú Isten a miénk!) Lehetőségem nyílt térdepelve felmenni a Szentlépcsőn, amin Jézust Pilátus elé vezették. Addig Jézus élete egy érdekes történetet jelentett, sok gyógyítással és csodával és végül a kereszthalállal. Csak kipróbálásként térdeltem az első lépcsőre, ha már itt vagyok. Azonban mire felértem az utolsó fokra, már hittem és biztosan tudtam, hogy Jézus engem is megváltott bűneimből. Rádásként Isten, a mi mennyei Atyánk, megajándékozott „az emberi értelemmel felfoghatatlan békeességével”. Csodálatos érzés volt, semmivel össze nem hasonlítható, a tökéle-

tes boldogság volt bennem.

És akkor jött egy rossz döntés az életemben, ami úgy tűnt, megakadályozta, de valójában csak hátráltatta az Istennel való szoros kapcsolatom kialakulását. Mert mint tudjuk, Isten végtelenül türelmes és szerető Atyánk, így – gondolom mosolyogva: „próbáld ki, majd rájössz...” – hagyta, hogy a magam feje után menjek. Ő persze mindenből, még ebből az egyre lehetetlenebbé váló helyzetből is jót tudott kovácsolni... Kristóf hittanra kezdett járni, majd bér márkózott (ő az édesapja után katolikus), és kezdtünk végre Isten felé fordulni.

Aztán eljött az „ominózus” Jókai Anna előadás, mert-hogy már 2008-at írtunk, a Biblia évét, és ott egy CD-t rendelve jutottam el a Jókai utcai evangélikus templomba. Már sokszor gondoltam „betérni”, de különösebb ok híján halogattam ezt a lépést. A templomban kedves, barátságos, nekem, az idegennek is örülő és érdeklődő embereket találtam: a tatabányai evangélikus gyülekezetet. Majd következett az istentisztelet, és közben olyan jó volt ott lenni Istennél, Istennel, hallgatni az Ő igéjét, feltöltődni békeességével. Megéreztem, hogy én Jézushoz tartozom, nem szeretnék már nélküle élni.

Így teltek a hetek, hónapok, és egyre fontosabbá vál-

tak a vasárnapok, egyre több testvéremet ismerhettem meg, és persze ők is engem. Szeptemberben elkezdődtek a bibliakörök, ahol együtt gondolkodhattunk az igékben. És én közelebb és közelebb kerültem Istenhez, nem a magam ereje vagy akarata, hanem az Ő kegyelme által. Ő ébresztett bennem vágyat, hogy felé forduljak, és már ne a „magam feje után menjek”, bár

azért még sokszor előfordul ma is, hiszen vannak „nagyon jó” ötleteim, amiket esetleg, mégis csak, most az egyszer utoljára kipróbálhatnék.

A Testvérek mindig tanítottak: beszélgetéseink során vagy mutatták az életük által, hogyan lehetünk még közelebb Istenhez. Nagyon sokat köszönhetek az ő szeretetüknek és útmutatásuknak. Megtanultam, hogyan tehetem le Isten kezébe az életem, az összes problémáimmal, kívánságaimmal, örömmel, bánatommal. 2009. január igéje a Zsolt 16,8:

„Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.”

Ezt olvasva és átbeszélve a többiekkel, értettem meg igazán, hogy mit is jelent a megtért keresztény élet. Nincs is más dolgom nekem az életben, mint Istenhez fordulni az életem legapróbb részleteiben is, „szüntelen Rá” kell csak „tekintetni”, és az Élet, a nagybetűs, egy csapásra könnyűvé válik. A bűnbocsánat által nem kell többé hurcolnom a vétkeimet, amiket nem tudtam magamnak megbocsátani.

Tavasszal megbeszéltem lelkészünkkel, hogy konfirmálni szeretnék. Megkezdődtek az oktatási órák, sokat beszélgettünk a Bibliáról, a keresztény életről, a gyülekezetéről, a SZERETETRŐL, merthogy ez a legfontosabb. És az időpont egyre közeledett, a szó legszorosabb értelmében is, mert az eredeti július 19-e helyett június 28-ra ugrott. Ugyanis jött a hír, hogy Emese – akivel a legtöbb időt töltöttük együtt, és beszélgettünk a hitről, Istenről és a vele való mindennapos kapcsolatáról, és közben őszinte barátság alakult ki köztünk – június 30-án Londonba utazik, és ki tudja mennyi idő múlva lesz újra itthon. Úgy gondoltuk, hogy ezen a csodálatos és nekem igen fontos napon legyen még ő is itt.

Elkezdtem izgulni, hogy hogyan is lesz, mi is lesz, stb... És akkor eszembe jutott, hogy min is aggódom: az ünnepségen ott lesz a gyülekezet, a lelkész és a családom – csupa olyan ember, akiket nagyon szeretek, és „reménység szerint” ők is szeretnek engem. Is-

ten, aki szintén „jelen lesz”, az életem minden pillanatát velem tölti, jobban ismer és szeret, mint én magam. Akkor?...

Gáborral megbeszéltem az istentisztelet részleteit. Kiválaszthattam kedvenc énekeimet: EÉ 427, 389, 239. Emesével feldíszítettük a templomot, Gizike nyugtatott, hogy minden rendben lesz, Domi vállalkozott, hogy ő is felolvas igét, a többiek is mind velem voltak és körülöttem, hogy biztosítsanak a szeretetükről és segítségükről.

Csodálatos volt a konfirmáció. Minden úgy zajlott, ahogy előre elterveztük, és „fürödtem” Isten és a gyülekezet szeretetében, miközben megvallottam hitemet,

amely ma már az életem is.

Hálát adok Istennek, az én Atyámnak, hogy kimunkálta bennem a hitet, hogy annyira szeret, hogy megszületett Fiát adta értem, és olyan végtelen, hosszú türelmü, hogy kivárta, amíg a sok-sok vargabetű után megtértem Hozzá.

Ez persze nem az Út vége, hanem az eleje, amit Vele együtt járhatok ezután. Hiszen Jézus megígérte:

„Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Götzl Andrea

Egy pajeszos, fekete ruhás idegen lép be egy írországi pubba. Rögtön odamennek hozzá többen is, és azonnal megkérdezik tőle:

- Mondja, uram, maga milyen vallású?

Az idegen kihúzza magát, és büszkén feleli:

- Hát, nem látják, uraim, én zsidó vagyok!

- Jó, jó! - szólal meg az egyik ír. - De milyen zsidó? Katolikus vagy protestáns?

Kedves Testvérek!

Örömmre szolgál, hogy tudósíthatok egy jól sikerült kirándulásról. Július 7-8-án gyülekezetünk 12 tagja (Ármai Béláné, Dombi Lajosné, Götzl Andrea, Greksa Istvánné, Juhász Orsi és Lilla, Major Gáborné, Schermann Gábor és Tilla, Vertényi Domonkos, Zborai Kristóf és jómagam) kirándulni mentünk Pécsre és környékére. Nagy izgalommal gyűlt össze a kis csapat a Tátra utcai induláshoz.

Kisbuszunk vezetője (Magyar Péter), bár ismeretlen volt számunkra, annál jobban esett kedves figyelmessége mindannyiunk iránt. A már napok óta tartó borongós időjárás aggasztónak tűnt, de a néha szemerkélő eső és borult égbolt sem tudta elvenni a jókedvünket.

Pécsre érkezvén napsütés fogadott, így mindjárt a TV torony kilátójába mentünk. Csodálatos panoráma fogadott minket. 360 fokban látni a várost és a tájat különleges élmény! A hegyi szerpentintől kissé elgyötörten érkezünk az evangélikus templomhoz, melynek lelkésze be- és megmutatta a templomot és a gyülekezeti életük színtereit.

Az Aranygaluskában (már a neve is ínycsiklandozó) jóízűen elfogyasztott ebéd után sétára indultunk a városba. Lelkésünk „csodamasinájából” sok érdekes információt olvasott ki a látottakról és az útirányról. Többek között megnéztük a

Zsinagógát, a Dzsámit (ez aztán a ökumené!), a sok gyönyörűen felújított épületet. Elpilledve a sok sétától, a színház szomszédságában beültünk egy cukrászdába. Alig lehetett választani a mutatós fagyikompozíciók közül. Tilla legnagyobb öröme kétszer is ehetett az óriásgombócból! A fagyievsébe megfáradva, aznapi utolsó erőnkkel megnéztük a Dómot és a Barbakánt.

Kollégiumi szállásunk ugyan kissé lehangoló volt, de összegyűltünk egy kis esti beszélgetésre, imára. Szépen hangzottak az énekeink is, különösen a frissen tanult kánon! Másnap két jóleső meglepetéssel kezdődött a nap: Tilla kedves ébresztője és invitálása a Domi és Péter által prezentált reggelire.

Bár a borongós idő ismét próbálta megrengetni jókedvünket, mi mégis mosolyogva vágtunk neki a Máriagyúd-Siklós-Villány útiránynak. Máriagyúd egy közelmúltban felújított templom, szép parkkal ellátott búcsújáró hely. A siklói várnál emlékeztünk a Tenkes kapitányára, körbejártuk a szépen karbantartott várat.

Árnyas gesztenyefák alatt elköltöttük ebédünket, és mentünk Villányba, hogy leöblítsük torkunkból az út porát, az ország (szerintem) legfinomabb borai közt válogatva. Sikert a különlegességek között még egyedibbeket találunk: meggyes, mandulás, diós, ürmös ízesítéssel az oportó és a fehér jégbor mellett. Talán mondanom sem kell, igen jókedvűen vágtunk neki a hazafelé vezető útnak.

Siófokon megálltunk a Makovecz Imre által tervezett evangélikus templomnál. Az ottani lelkész szíves invitálására megnéztük a templomot és a gyülekezeti épületeket. Kedves énekeink közül elénekeltünk néhányat. Kristóf egy rég óhajtott kismacska kapott itt. Lélekben megerősödvé, testben kissé elfáradva, kiscicával is gazdagodva, igen jókedvűen érkezünk haza a késő esti órákban. Mindenkinek köszönet a jó szervezésért és kivitelezésért! Köszönöm a Testvérek humorát, jókedvét, figyelmességét! Adjon az Úr még több ilyen áldott kirándulást!

Debrő Sarolta

MINDENNAPJAINK...

Gyarmatpusztai piknik –
könnyű sétával,
kincskereséssel, bográcccsal
és hálaadással
(május 2.)

Éjszakai bibliaóra
Felsőgallán –
sok édességgel,
gyümölcssel, és dallal
(június 29.)

Pécs belvárosában
(július 7.)

Fáradtan a siófoki
templomban...
(július 8.)

Siklósi várnál (július 8.)

„A szívem mindenestül az Úrnak átadom...”
Ének Máriagyűdön (július 8.)

A nagyharsányi „Stonehenge”-nél
(július 8.)

A TV-toronyban
(július 7.)

REMÉNYSÉGROVAT

AKIK GYÜLEKEZETÜNKBEN 2009. MÁRCIUS 29., BŐJT 5. VASÁRNAPJA ÉS JÚLIUS 19-E., SZENTHÁROMSÁG ÜNNEPE UTÁNI 6. VASÁRNAP KÖZÖTT ELHÍVÁST KAPTAK...

... konfirmációi áldással az Egyház közösségébe:

Pünkösöd vasárnapján, május 31-én:

Hargitai Kitti	Jer 1,7
Kossela Lili	Mt 5,8
Pátkai Andrea	Péld 23, 17-18

Szentháromság utáni 3. vasárnapon, június 28-án:

Götzel Andrea	Jn 8,34-36
----------------------	------------

... az élet és halál Urától:

ápr. 18.	Greksa István , Tatabánya	49 évesen	Ézs 52,15
jún. 27.	Farkas Zoltán , Tatabánya	77 évesen	Lk 12,49
	Süile Vilmos , Tatabánya	67 évesen	Lk 8,11

Tatár Lajosné: Örök harc

*Egy tőből fakad a jó és a rossz.
A jó nélkül értelmetlen a rossz.
A szülés fájdalmas rossz,
De jó, ha gyermekedre mosolyogsz.*

*A hegycsúcsra mászni nagyon jó.
A mélybe zuhanni borzasztó.
A tengerben úszni nagyon jó.
Cáppal találkozni riasztó.*

*Rossz, ha tűzben bentrekedsz.
Öröm és jó, ha kimenekedsz.
A jó és a rossz harca végtelen.
Mindig itt van veled és velem.*

*Születésnél ott áll a halál
Végigkísér, félre nem áll.
Ha a világ csillagait kutatod,
Végtelen és időtlen lesz tudatod.*

*Őrült táncot produkál a létspirál.
A képzelet fantomja meg nem áll.
Keresi égen-földön a rejtjeleket,
Hogy megfejthesse a rejtélyeket.*

*A jó és a rossz harca kergeti.
S a szférák harmóniáját keresi.
Ez az ember végtelen vágya,
Reménye, hogy Istennél megtalálja.*

Hírek, események

- ✿ Gyülekezetünk kis **kórusa** várja azon lelkes jelentkezőket, akik szívesen énekelnének velünk alkalmanként részben énekeskönyvi, részben más, esetleg „bonyolultabb” műveket. Próbák megbeszélés szerinti időben vannak.
- ✿ A **bibliakör** a nyári időszakban alkalmanként változó helyszínen, lehetőség szerint a szabadban gyűlik össze. Az időpontja jelenleg általában csütörtökönként 18 óra.
- ✿ Kéthetenként vasárnap délután Cser Ákosnál (Puskin u. 4.) **beszélgetőkör** van.
- ✿ Egy kedves testvérünk felajánlásából **néhány szép bútor** vár gazdára a Tátra utcában: szekrények, székek, heverők. Szívesen várjuk azok érdeklődését, akiknek szükségük van ezekre, illetve ismernek olyat, aki számára hasznosak lehetnek.

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Alkalom	Mikor?	Hol?
Imaközösség	Istentisztelet előtt	Jókai út 81.
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ -kor	Jókai út 81.
Bibliaóra	Csütörtök 18 ⁰⁰	Megbeszélés szerint
Minden hónap első vasárnapján úrvacsoraosztás van az istentiszteleten.		

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>
A weboldallal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a teranova@citromail.hu címre várjuk.

A **Lámpás szerkesztősége** várja az írásokat erre a címre: lampas@lutheran.hu

Várjuk az érdeklődőket a **gyülekezeti levelezőlistákra:**

fraternet-tatabanya@lutheran.hu

(általános gyülekezeti információk)

fraternet-tbifi@lutheran.hu (ifjúsági lista)

E listákra jelentkezni lehet a lelkészi hivatal címén: tatabanya@lutheran.hu

☎ Bizalommal kérjük azok jelentkezését, akik egészségi állapotuk miatt nem tudnak az istentiszteletekre vagy más alkalmakra eljönni. Szívesen segítünk autóval, hogy ilyen akadály ne válasszon el senkit a gyülekezet közösségétől!

🏠 Várjuk a kórházban fekvő betegekről való híradást, hogy személyesen meglátogathassuk őket, illetve azok jelzését, akik otthonukban szeretnének úrvacsorát venni.

📄 Kérjük az új otthonba költözöttek, illetve az újonnan a gyülekezet területére került testvérek lakcímének jelzését.

☎ Köszönettel fogadunk minden, a gyülekezet szokásaival vagy személyes igénnyel kapcsolatos kéréseket.

LÁMPÁS – Tatabánya és környéke evangélikusságának lapja
Megjelenik negyedévente

Az újság előállításához adományokat elfogadunk erre a számlaszámra: Tatabányai Evangélikus Egyházközség
OTP Bank: 11740009-20201533

Felelős kiadó: Tatabányai Evangélikus Alapítvány
Szerkesztőbizottság: Cser Ákos, Kemény Iлона, Kemény István, Vertényi Domonkos

Felelős szerkesztő: Schermann Gábor

A lelkészi hivatal címe: Tatabánya-Alsógalla, Tátra u. 13.
Telefon: 34/316-201

Schermann Gábor lelkész elérhető ezen kívül a 20/824-2764-es telefonszámon, valamint a gabor.schermann@lutheran.hu illetve tatabanya@lutheran.hu e-mail címeiken.

Hivatali idő: megbeszélés szerint

Kedves Testvérek!

Csapatunk az ICHTUS a tavaszi bajnokságban 1 győzelemmel, 1 döntetlennel, 12 vereséggel zárt.

Köszönjük a Testvérek imádságos szeretetét!

Testvéri szeretettel:

Vertényi Domonkos

Bundás karfiol

Hozzávalók:

1 karfiol,
10 dkg liszt,
3 dkg reszelt sajt,
1/2 teáskanál curry,
1 tojás sárgája,
2 tojásfehérje,
1 evőkanál vaj,
1/4 liter sör

Elkészítés:

A karfiolt rózsáira szedjük, és bő sós vízben megfőzzük. Ha félig megfőtt, leszűrjük, citromlevet csepegtetünk rá, és hagyjuk állni legalább 10 percig. Összekeverjük a lisztet, a reszelt sajtot, curryt, sót, majd hozzáadjuk a tojás sárgáját, a felolvasztott vajat, és a sört. Legvégül beleforgatjuk a 2 tojásfehérje kemény habját. Ebben megforgatjuk a karfiol-rózsákat, és forró olajban kisütjük.

